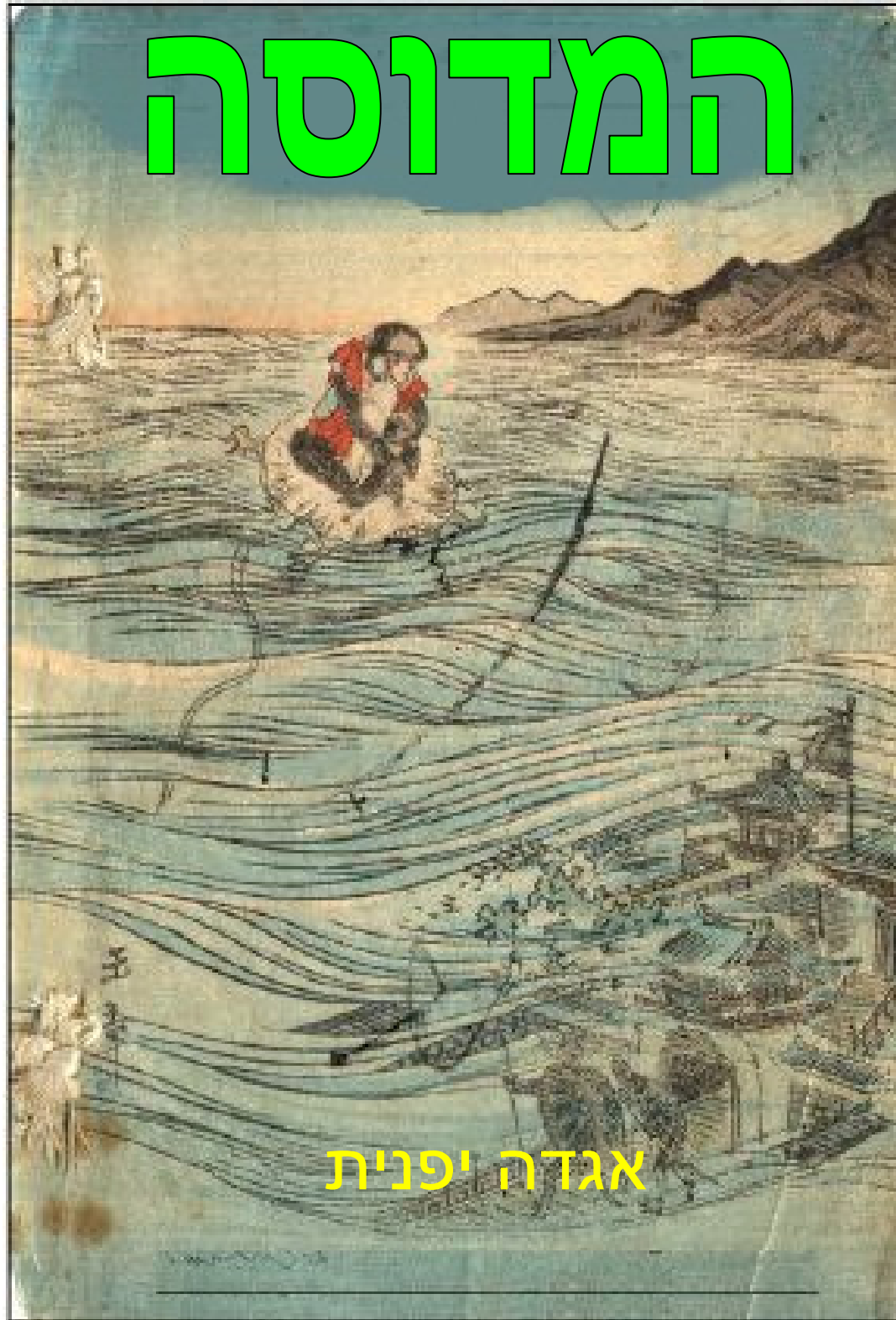

המדווסה

אגדה יפנית

בארץ הדרקונים חי פעם מלך, שנמאס לו לחיות לבדו, והחליט להתחתן. הוא בחר לו דרקונית צעירה, יפה מאוד, ומתאימה להיות אישתו. שמחה רבה שררה בארץ הדרקונים.

אלא שזמן לא רב אחרי החתונה המלכותית, המלכה הצעירה חלתה. היא לא ישנה בלילות ולכן נרדמה מדי פעם בימים. לא היה לה תאבון בכלל, ואכלה רק אוכל מועט. היא רזתה מאוד, הייתה חיוורת וחלושה. המלך דאג מאוד לאישתו היפה. מה ניתן לעשות כדי שהמלכה תחזור לאיתנה? כפי שהדברים עומדים עכשיו, היא עלולה למות בקרוב!

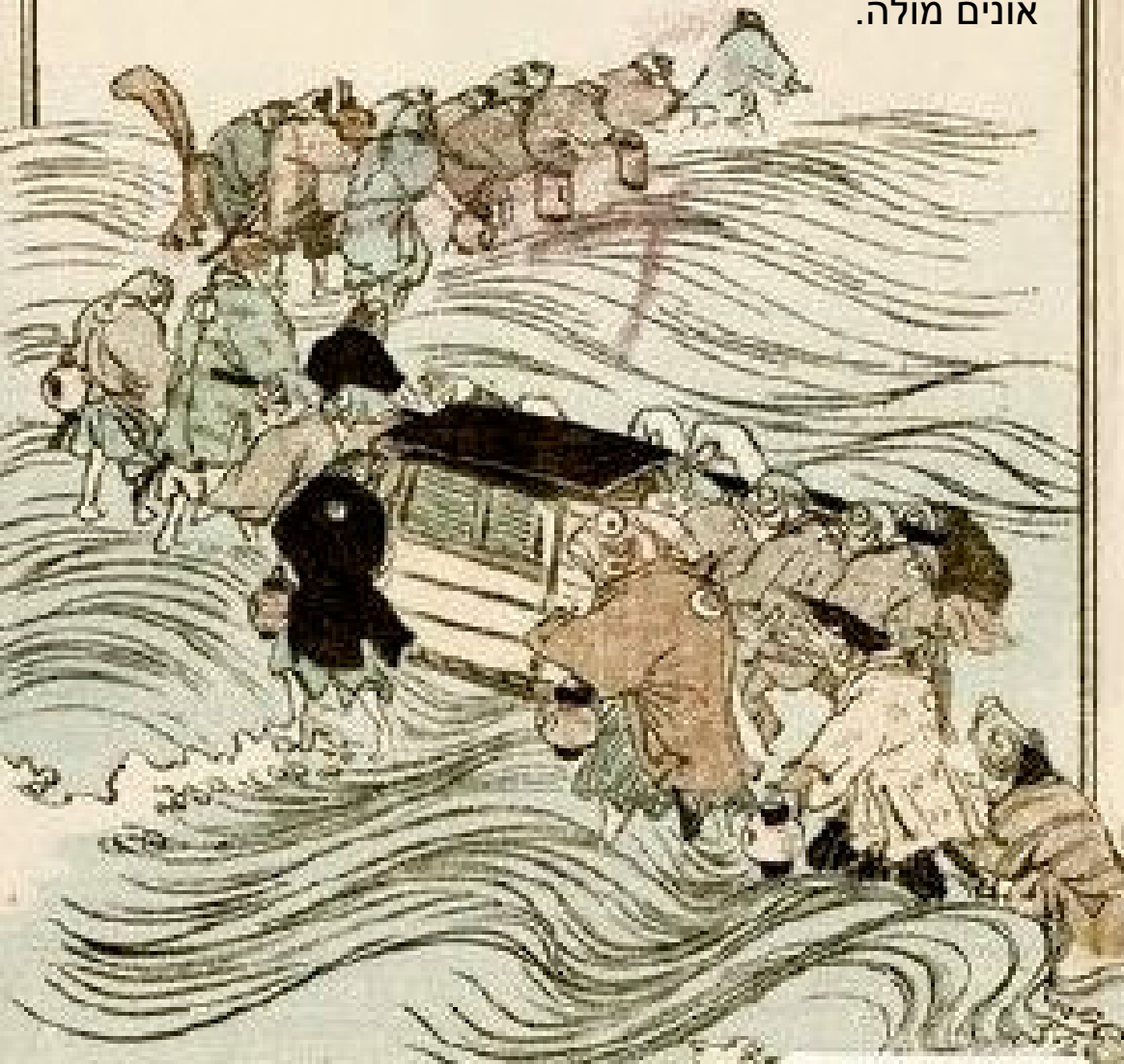
אך יום אחד אמרה המלכה לבעלה "אני יודעת מה היא התרופה הדרושה לי. אמרו לי פעם שאם רק אוכל כבד של קוף חי, אבריא מיד."

"כבד של קוף חי!" קרא המלך "מה עולה על דעתך, יקירתי. שכחת שאנו, הדרקונים חיים בים עמוק, בו בזמן שהקופים חיים רחוק מכאן, על איים, בתוך יערות עד. כבד קוף! איך אוכל להשיג לך דבר כזה?"

אך המלכה פרצה בדמעות "הנה, אני מבקשת רק דבר קטן" לחשה "ואתה, מלך גדול, אינך יכול להשיג לי אותו. תמיד חשדתי שאינך אוהב אותי. או! אילו רק נשארתי בבית, אצל א-מ-א שלי וא-ב-א שלי!" היא בכתה ובכתה והמלך היה חסר אונים מולה.

"כבד של קוף חי!" קרא המלך "מה עולה על דעתך, יקירתי. שכחת שאנו, הדרקונים חיים בים עמוק, בו בזמן שהקופים חיים רחוק מכאן, על איים, בתוך יערות עד. כבד קוף! איך אוכל להשיג לך דבר כזה?"

אך המלכה פרצה בדמעות "הנה, אני מבקשת רק דבר קטן" לחשה "ואתה, מלך גדול, אינך יכול להשיג לי אותו. תמיד חשדתי שאינך אוהב אותי. או! אילו רק נשארתי בבית, אצל א-מ-א שלי וא-ב-א שלי!" היא בכתה ובכתה והמלך היה חסר אונים מולה.

מובן שהמלך לא רצה שאישתו תמות או שתחשוב כי הוא לא אוהב אותה. על כן הוא קרא למשרתו הנאמן ביותר, דג המדוזה ואמר "יש לי משימה קשה בשבילך. אני רוצה שתשחה דרך הים עד לאי הקופים. שם תשכנע קוף חי שיחזור אתך אלינו. כדי לפתות אותו ספר לו כמה יפה הארץ שלנו, וכמה נעים לחיות כאן.

אך למעשה אני רק רוצה אותו כאן כדי להוציא את הכבד שלו ולתת אותו כתרופה למלכה הצעירה שלנו, שהיא, כפי שידוע לך, חולה מאוד."

ואז קרא דג המדוזה לקוף "אדון קוף! באתי לספר לך על ארץ הרבה יותר יפה מזו כאן. הארץ שאני בא ממנה נמצאת רחוק אחרי הגלים האלה ושמה ארץ הדרקונים. מזג האוויר שם נפלא, הרבה פירות עסיסיים על העצים, וגם לא מגיעים לשם היצורים הנבזים הנקראים בני-אדם. אני מוכן להביא אותך לשם. רק תעלה על גבי."

הקוף ששמע זאת חשב שיהיה זה מעניין מאוד להכיר ארץ זרה. לכן נתן קפיצה גדולה ונחת ישר על גבו של דג המדוזה, וזה התחיל מיד לשחות משם.

אך אחרי זמן קצר הקוף התחיל לחשוד שטמונה בדבר סכנה כלשהי. מוזר שהיצור הזר והמוזר מזמין אותו כך, ללא כל סיבה. לכן הוא שאל "מדוע בעצם באת להזמין אותי לארץ שלך?"

ודג מדוזה ענה "אדוני, מלך הדרקונים, רוצה להוציא את הכבד שלך ולתת אותו כתרופה לאישתו החולה."
"הה, זה המשחק שלכם" חשב הקוף, אבל לא נתן סימן דאגה כלשהו אלא אמר "חבל שלא אמרת זאת קודם. ברצון הייתי משרת את המלך המכובד שלך. אלא שהשארתי את הכבד שלי על עץ הערמונים, שם באי. תבין, כבד הוא דבר בעל משקל רב וקשה לי להסתובב אתו כל היום ולעבור מעץ לעץ. לכן אני משאיר אותו על עץ במשך היום ומחזיר למקומו רק בערב. עכשיו אנו צריכים לחזור ולקחת אותו."

ודג המדוזה יצא למשימה. באותם הימים הוא היה כמו כל דג אחר. היו לו עיניים וסנפירים וזנב. היו לו גם רגליים קטנות שאפשרו לו ללכת על יבשה ולא

הוא שחה מהר מאוד ועוד באותו היום בצהריים הגיע לאי הקופים. ובדיוק כשרצה לצאת לחוף, ראה בין ענפי עץ קוף, המקפץ מענף לענף.

כשהגיעו שוב לחוף אי הקופים הקוף קפץ מיד על הענף הגבוה ביותר שעל עצי החוף. ומשם אמר "אני לא מוצא את הכבד שלי כאן. יתכן ומישהו לקח אותו בהשאלה. אבל אני הולך עכשיו לחפש אותו. בינתיים תחזור הביתה, כי מלכך עלול לדאוג לך אם לא תחזור לפני רדת הלילה.

דג המדוזה הסכים שכך צריך לעשות, כי הטיפש הזה לא הבין שהקוף רק משמיע תירוץ כדי שלא יהרגו אותו. לכן הוא הסתובב ושחה חזרה לאי.

והקצינים לקחו את דג מדוזה והרביצו לו כפי שציווה המלך.
לכן עד היום למדוזות אין בכלל עצמות והן רק גושי קריש.

ומלכת הדרקונים?

הו, כשלזו נודע שלא תוכל לקבל
כבוד של קוף חי, החליטה להבריא
גם בלעדיו.

ודג המדוזה חזר לארץ הדרקונים. אך כשסיפר למלך את
מדוע לא הביא את הקוף אתו, המלך התרגז נורא. הוא קרא
לקצינים שלו ואמר "קחו את היצור הטיפש! תרביצו לו עד
שיהפוך לקריש. אל תשאירו אף עצם שלמה בגופו!"

